

Запѣй ми я моята пѣсна! Ба, довечера ке му одиме
кай той керата Лажо. . . . Де, удри карадузено! И
пари ке му земиме на гяуротъ, и фесое ке го нате-
раме отъ Прилѣпа да ни купи!

— Яша бе Сюлейманъ ага!—викнаха Абдула и Даутъ,
а самъ Кючукъ Сюлейманъ дигна табанджа и за шенъ
гърмна на хава, па далечъ се понесоха ехо слѣдъ ехо....

Ехо слѣдъ ехо се понесе далечъ гърмежътъ на
Кючукъ Сюлеймановата табанджа, а прѣди още да за-
тихне гората, то „Бѣлия каменъ“ туку надъ турцитѣ
се оживи и изведнажъ страшно проговори:

— Динъ иманъ душманъ, теслимъ¹⁾!—се понесе
гърмовно Църнева гласъ надъ главитѣ на страшнитѣ
злодѣи. И тѣ се сепнаха, хванаха се за пушкитѣ, но
—кжсно бѣ. . . .

Друженъ залпъ отъ Църневитѣ юнаци свали на
земя първо Феиза, а до него Даута и Кючукъ Сюлей-
мана. Само Абдулла-дребенъ и хитъръ—се повлече на
коремъ и пое гората по-бързъ и отъ заякъ.

Зави се и зарови въ прѣста, като люта змия,
окъпания въ кръвта си Кючукъ Сюлейманъ.

— Дойде ти часътъ, куче невѣрно!—му крѣсна
Спиро и безуменъ отъ яростъ се спусна да го коли.
Ала живъ бѣ още кръвнишкия бѣсъ у ненаситния мж-
чителъ на българитѣ; на очи бѣ легналъ Кючукъ Сю-
лейманъ, но живъ бѣ той и сега трепна мартинката въ
ръцѣтѣ му, насочена срѣщу буйния български вой-
вода. . . . Ала будно бѣ окоето и на Георгия Лажо;
скочи той изъ задъ пусията си и бързъ като ястребъ,
изпразни кобура си върху кръвожадания разбойникъ...
Па отпусна Кючукъ Сюлейманъ злодѣйската си дѣс-
ница, избѣли очи и глухо замоли Църня:—

„Прости ми сега, тако ми вѣра,
Не мой ми сечи русата гла'а,
Да не ужалишъ моята майка!

„Чини се каилъ, земи ме есиръ!“ — молѣлъ въ
прѣдсмъртенъ часъ Кючукъ Сюлейманъ; — „и прати

1) Враго по родъ и вѣра, прѣдай се!